

Jeg har saa et Par Bemærkninger, som jeg vil rette til den højtærede Justitsminister. Jeg sagde før, at Landevejene i særlig Grad var blevet Færdselsaarer, og det har derfor den allerstørste Betydning, at man kan færdes dér med nogenlunde Sikkerhed. Men det er i Virkeligheden blevet saadan, at Landevejene er i høj Grad usikre, og nu gaar man fra Skattemyndighedernes, fra Autoriteternes Side meget haardt frem mod Rutebilerne. Jeg tror nu ikke, det er dem, der i særlig Grad gør Vejene usikre eller slider paa Landevejene mere end Lastbilerne og i særlig Grad Luksusbilerne, der farer af Sted med en rasende Fart. Men man maa dog kunne forlange, at de Mennesker, der vil køre Biler, virkelig er sig deres Ansvar bevidst. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa, at man maatte drage Beværterne til Ansvar, fordi de skænkede for Chauffører, der kørte rundt fra Beværtning til Beværtning, og som kendelig blev mere og mere berusede. Jeg skal ikke svække Beværternes Ansvarsfølelse eller tage dem i Forsvar, men hvis man ikke ganske vil stille det hele i omvendt Forhold, synes jeg dog, man først og fremmest maa lægge Ansvaret paa de Mennesker, der sidder ved Rattet. Derfor havde jeg meget imod den Stilling, som Justitsministeren i sin Tid indtog overfor Spørgsmaalet om Chaufførernes Ædruelighed og det Krav om Afholdenhed, som var stillet. Det burde i Virkeligheden være saadan, at naar man saa en Chauffør køre rundt fra Beværtning til Beværtning, kunde Politiet uden videre skride ind og standse hans Kørsel. Det burde ogsaa være saaledes, at civile Folk havde Ret til at sige: Nu maa det være forbi. Det kan ikke forsvares. Hele dette Forhold med Spiritusprøver og hvad dertil hører giver jeg ikke meget for; for den Slags bliver i Regelen kun foretaget, efter at Ulykken er sket. Derfor tror jeg, vi maa skærpe Ansvaret overfor de Mennesker, der vil være Chauffører, vi maa kræve, at de afholder sig fra at sidde og drikke Spiritus og saa bagefter køre ud paa Landevejen og køre fredelige Mennesker ned.

Et andet Spørgsmaal, som jeg ogsaa gerne vil stille til den højtærede Justitsminister, angaar Værgeraadslovens § 82. Ved denne Paragraf er der kommet noget ganske nyt ind i vor Lovgivning. Jeg har fulgt dette Forhold med Opmærksomhed gennem mange Aar, og jeg tror, jeg allerede for 15 Aar siden skrev om denne Sag og talte om den, det er da ikke saa mærkeligt, at jeg nu med Interesse ser dette pludselig dukke op i vor Lovgivning. Jeg er tak-

nemmelig for, at denne Bestemmelse er blevet indført i Værgeraadsloven, den har min fulde Sympati. I Værgeraadslovens § 81 bestemmes det jo, at Forældre eller andre Opdragere, som gør sig skyldige i Forførelse eller Vanrøgt overfor Børnene, kan drages til Ansvar derfor, og i § 82 bestemmes det saa, at naar en saadan Person sættes under Tiltale for Overtrædelse af § 81, Stykke 1, og det saa under Sagens Behandling oplyses, at det alt sammen er sket, fordi vedkommende er drikfærdig, saa kan man, i Stedet for at fjerne Børnene fra Hjemmet, fjerne vedkommende fra Hjemmet og Børnene og forlange, at han skal indlægges i indtil to Aar paa et Sanatorium eller en Afvænningsanstalt. Her flytter man altsaa i Virkeligheden Opdragelsesspørgsmaalet fra Børnene over til Forældrene, og jeg tror, at dette i mange Maader vil kunde faa en heldig Indflydelse. Det vil som oftest være Manden, det drejer sig om, og jeg tror, at en Moder gennem mange Aars Kamp tidt kan blive saa sløvet, at hun paa Grund af Mandens Drukvenskab ikke længere kan holde Hjemmet oppe — det er da mange Gange en haard Skæbne baade for hende og for Børnene, at Børnene tages væk fra hende. Hvis man derfor kunde opnaa, at Børnene kunde blive i Hjemmet, og man maaske samtidig kunde opnaa, at Manden kunde rette sig og tage sig sammen og gives tilbage til Familien igen, kunde hun maaske ogsaa rette sig igen, og det vilde være en stor Vinding. Jeg ved ikke, om Værgeraadsinstitutionen nogetsteds har gjort Forsøg med at praktisere den nævnte Lovparagraf, og det vilde jeg gerne vide. Selvefølgelig kan denne Bestemmelse ikke anvendes, uden at det medfører nogle Udgifter; men man kan heller ikke fjerne Børnene fra Hjemmet, uden at det vil kræve Ofre, det vil ogsaa koste noget. Denne Bestemmelse i Værgeraadsloven, mener jeg altsaa, vi bør have vor Opmærksomhed henvendt paa, og jeg kan ikke tro andet, end at man adskillige Steder vil kunne anvende den paa en saadan Maade, at den kan blive til Gavn for Børnene, for Moderen og for den ulykkelige Mand, som er henfaldet til Drikkeri. Jeg har i min Praksis — jeg maa maaske indskyde den Bemærkning, at jeg i ca. 10 Aar har været Leder af et Sanatorium for Alkoholister — ikke set saa faa Hjem blive reddet paa denne Maade, og jeg har set, at en Hustru, som var ved at falde sammen under Byrden af at have en fordrukken Mand og en Børneflokk, kunde komme til Kræfter igen og blive et Menneske med en ny Energi, naar virkelig